

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Corul catedralei.

În săvârșirea sfintelor slujbe la biserica noastră catedrală intră într'o armonioasă colaborare, plină de sirguincioasă atenție la unitatea intimă lucrătoare a serviciului divin și nedesmințită dragoste laică, actualul cor mixt, care funcționează sub conducerea Domnului Profesor D. Cusma.

E singura cetate laică, ce ostenește într'un apostolat pentru Biserică, pe care nu-l desmint nici vicisitudinile materiale, nici condițiile așa de neprielnice muzicii și care peste tot conspiră în mii de chipuri cu desordinea și deranjul, contra armoniei și disciplinei într'un cor.

Componentii laici ai acestor fel de coruri mixte sunt credincioșii cei mai apropiați nouă preoților oficiați; stăruințele lor, concretizate în rezonanzii melodice corale și'n eforturi neconținute, în întreg decursul sfintei liturghii, este școala cea mai favorabilă spiritualizărilor individuale.

Laicul credincios de ambe sexe oficiază alături de preot; contribuie conștient cu persoana sa la săvârșirea slujbelor înălțătoare; își sesizează locul lui adevărat în organismul viu al Bisericii, înviind spre o altă viață și trăind-o cu o altă intensitate.

Opera aceasta de împreună colaborare și împreună trăire a serviciilor divine a practicat-o Biserica din timpuriul primelor secole; abea mai târziu intervine diferențierea publicului: în public spectator și public executor coral al rezonanzilor.

Condițiile entuziaste și ideale de lucru primitive, însă, de mult nu mai există în Biserica noastră.

Deaceea și munca corală mixtă este munca, care, în toate aspectele sale, poate suferi

comparația unui mucenicesc apostolat în slujba Bisericii.

Deaceea și munca dirijorilor acestor fel de coruri e muncă mai ingrată și mai lipsită de satisfacții imediate, decât aceea a corurilor disciplinate din școale și instituții.

Dirijorul corului luptă mai întâiu cu prejudecăți moderniste, care îndepărtează laicul nostru contemporan de expunerea lui publică într'un cor bisericesc; deaceea elementele valoroase corale sunt puține; deaceea cadrele vechi trebuiesc cu gelozie păstrate și cu sacrificii, care nu întotdeauna sunt în avantajul acelu cor.

E alta, apoi, gingășia operatoare a dirijorului de cor mixt; lupta cu comoditățile personale, ori cu inexactitățile la repetiții, care pot de multe ori duce la însăși compromiterea corului!

Iată teren de muncă multă, așa de multă și apostolat laic așa de curat și desinteresat, cum nu aflăm ades și oriunde între credincioșii noștri de astăzi!

Deaceea o defecțiune în sânul acestei osaturi, o nemulțumire morală a acestor laborioase osteneli în slujba Bisericii este mai neavenită ca oricând!

Biserica noastră catedrală din loc are nevoie de multă dragoste și solidară colaborare a clerului cu mireni, înspre desăvârșirea operei sale sublime, în mijlocul acestui oraș.

Și nu este acțiune mai marcată de dragoste și interes, decât aceea a coriștilor ce frecventează asiduu și trăesc intens liturghia.

Și nu este mai solidară colaborare și mai atentă grijă pentru bunul mers al oficiului liturghisitor, decât aceea depusă de dirijorul corului nostru catedral.

Într'o ambianță ideală armonică cu trupul liturghiei, într'o gingașă și adecvată interpre-

tare a partiturilor liturgice, într'o ținută ireproșabilă și impecabilă în decursul exercitării misiunii D-Sale, Domnul Profesor D. Cusma este de mult un convins și fidel atașat al Bisericii și un merituos lucrător pe terenul muzical.

Iar aceasta a dovedit-o, nu numai conducându-ne corul catedral în armonica orchestrare a liturghiei, ori în magistralele D-sale prezentări în fruntea aceluiași cor în public, ci și prin bine apreciate lucrări de notare a muzicii bisericesti. (Melodii bisericesti, vol. I. Cele opt glasuri, fixate în notațiunea liniară, Caransebeș, 1934).

Departa de-a ne arăta imparțiali, prin malițioase observații, noi ne continuăm cronica noastră muzicală, plină de modestie și dragoste, ca să se știe, că, alături de valorosul cor al teologilor Academiei noastre, ostenește cu neprecupețită râvnă și fără preget dirijorul și coriștii din corul mixt al catedralei.

Și suntem încredințați, că aceste eforturi, pe ogorul Bisericii, vor fi încununuate cu roadă multă și binemeritată laudă.

Prof. Dr. Petru Rezuș.

Familia Satanei.

Și cea mai trează conștiință religioasă de mulțori este tulburată de marile nedreptăți, cari se petrec pe pământ și nu le poate împăca cu realitatea providenței divine, care veghiază la menținerea echilibrului moral în această lume.

Oamenii uită ușor, că mâna cea mai neagră a satanei lucră neconținut, asmuțând minciuna asupra adevărului, nedreptatea asupra dreptății și cruzimea asupra blândeței.

Imaginea vulgară își închipue că satana este burlac și locuște undeva în străfundurile iadului singur cuc, fără neamuri, fără preteni și fără simpatizanți.

Adevărul curat este chiar contrariu; satana nu stă niciodată la casa lui ci se plimbă neconținut, amestecându-se în toate treburile din lumea aceasta. Familia lui, copiii lui, pretenii lui, sculele lui vrednice întru toate de tatăl lor e mai mult decât leghion. Pe unde nu se rostesc rugăciuni, pe unde nu mai ajung niciodată bobi de tămâie, stropi de apă sfințită și câta temere de Dumnezeu satana e de față și lucrează cu zor. Cât e de mare îndrăzneala satanei vedem din sf. evanghelie unde se vorbește de ispitirea Domnului nostru Iisus Hristos.

„Apoi l-a dus diavolul într'un munte foarte înalt și i-a arătat toate împărățiile lumii și gloria lor. Și i-a zis: Aceste toate ți le voi da, de te

vei prosterne și te vei închina mie. Atunci i-a zis Iisus: Lipsești Satana că scris este: Domnului Dumnezeuului tău, să te închini și lui singur să-i servești. Atuncea l-a lăsat diavolul și iată îngerii s'au apropiat și îi serveau“. (Matei 4 v. 8-11).

Este destul să ne întrebăm ca să ne mângăiem și să ne întărim credința în Dumnezeu: pe câți preteni buni ai lui îi ridică satana sus pe munte de unde nu vor să mai coboare măcar de și-ar pierde de o sufă de ori sufletul așa cum îl au. Sau câți oameni au tăria să refuze comorile și gloriile lumii oferite de satana.

Dincontră ei sunt recunoscători necuratului, își strâng mai tare legăturile cu el și de dragostea față de el nu-i mai poate desface toate amenințările cu iadul înfricoșetor. Indrăgiți odată față de satana pretenii lui nu mai cunosc margini în faptele lor rele.

Scara satanei este cea mai lungă scară din lume și el urcă de subsori cu stimătorii lui tot mai sus până apoi din plăcere îi prăbușește în abisuri fără fund. Așa se explică de ce aici plânge câte un biet om lovit în moalele capului de jurământul strâmb pus la cale de Nastamena, dincolo zace omorât de instrumentele satanei au tată iubitor de copii și în al treilea loc bolește crunt câte un suflet bun pisologit de copiii buni ai lui Ducăsepe-pustii.

Dar un suflet în adevăr purtător de credință nu se poate uita niciodată întristat cătră ceruri unde presupune slăbiciune și întârziere fiindcă Domnul și Dumnezeuul nostru nu-l va lăsa lipsit de ajutor până în sfârșit pentru că scris este în sfânta evanghelie adevărul netrecător că tot ce este acoperit se va descoperi și tot ce s'a petrecut în taină la întunec va eși la lumină.

Intr'un sat din Banat nu demult s'a întâmplat un omor groaznic căruia îi căzuseră victime membrii unei familii întregi. Orice cercetare a fost zadarnică fiindcă ucigașii, elevii satanei, au studiat cu atâta amănunțime împrejurările, de trei savanți mari au părut pe lângă ei trei boboci naivi. Și totuși la un an s'a făcut lumină pentru că unul dintre ei a trădat societatea ajungând la ocnă.

Familia satanei este mare foarte mare, dispunând de astfel de puteri încât se crucește omul de mirare.

Dragostea între membrii familiei este tot așa de mare și spiritul de conlucrare frățească nu mai puțin vrednic de admirat. Lanțurile de fier cari țin în vremuri de furtună vapoarele legate de mal sunt așa de puternic împletite dar ele par niște netrebnice firicele de ață pe lângă coeziunea care ține laolaltă pe fiii satanei.

Dar vai când îi pică în minte satanei să le desfacă, ele se topesc ca zaharul în apă și prietenii buni întru Satana se întorc cu vrăjmășie ne mai pomenită unul contra altuia.

Iată de ce nici cele mai crunte suferințe nu este iertat să ne desfacă de iubirea lui Dumnezeu care știe că tot ce face satana tot el desface iarăși.

Mâna neagră a Satanei și a bogatei lui familii este foarte activă, dar e blestemată de Dumnezeu să dărâme ea însuși tot ce a clădit.

Opera lui Dumnezeu se țese înainte încetul, dar sigur spre vecinicie, în această operă să avem credință orice cruce grea ne-a dat Dumnezeu să o purtăm în spate.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop.

Orbul din Ierihon.

Miluește-mă Iisuse Fiul lui Dumnezeu. (Ev. Luca XVIII 38).

În alcătuirea ființei omenești întră nu numai trupul a cărui regalitate o are ochiul ci și sufletul. Și dacă ochiul înrăurește asupra trupului atunci și sufletul cu ochiul său înrăurește asupra trupului. Dacă sufletul e orbit de vâlvătaiele patimilor, el răstrânge aceste orbiri asupra trupului ce poartă stigmatul patimilor. Dacă sufletul e descătușat de patimi atunci și trupul e desferecat de stigmatul acestor patimi. Iată tema Evangheliei de astăzi!

Încerc să descifrezi câteva unde de suferință a orbului din Ierihon, cel descătușat de orbire de Domnul Iisus. Să vedem pe orbul acesta așa cum stătea ghemuit la colțul cetății Ierihonului. Poate e flămând? Poate e gol? Așa cum stă acolo cerșind și îmbrăcat în zdrențe e mai mult o stafie. E o arătare de umbră înspăimântătoare. Ce tablou de suferință omenească!

Să nu poți tu vedea lumea aceasta frumoasă a lui Dumnezeu?

Să nu poți contempla o noapte de vară cu bolta cerească înghirlandată de stele?

Să fii cufundat într'o noapte veșnică? Ce soartă ingrată!

Și orbul acesta nu schițează nici un gest de nemulțumire, nici un strigăt de revoltă. Cu o seninătate biblică își târește soarta sa ingrată. Nu ia mai rămas decât suferința cu care într'o zi va câștiga cerul! Nu ia mai rămas decât lacrimile cu ce să-și înviioreze chinul!

„Fericiți cei ce plâng zice Mântuitorul Iisus“.

Cei ce plâng își grăbesc prin lacrimi po-

căința și într'o zi se vor face părtași de mângâiere. Și iată că se apropie ziua de mângâiere, de lumină a orbului. E zi de Sâmbătă. Iisus trece aevea pe lângă orbul urmat în cortegiu de Sfinții Apostoli. Orbul simte în trupul său o căldură. Dar nu e o căldură obișnuită.

El simte că în sufletul său pâlpâie o credință!

El simte că în inima sa, pitit acolo în duhul său are un ochiu cu care vede pe Sfinții, vede pe însuși Dumnezeu!

Și această căldură a sufletului său răbufnește în afară într'un torent năvalnic, într'un strigăt: Miluește-mă Iisuse Fiul lui Dumnezeu!

Îi ajunge Mântuitorului acest strigăt!

Îi ajunge Mântuitorului voința și credința cu care orbul se apropie!

Iisus citește în inima orbului, și când întănește în cale două voinți și vede că se împreună, săvârșește irevocabil miracolul; Dă la o parte velința întunecului de pe pleoapele orbului și orbul vede! Iată miracolul! Mântuitorul ridică deodată cu orbia sufletească și orbia trupească. Și tocmai orbia sufletească e sensul învățătoresc al evangheliei de astăzi, orbirea sufletească ce anichilozează și trupul în orbire.

Și ca să te descătușezi de orbirea trupului trebuie mai întâi să te desfereci de orbirea sufletului. Și nimeni nu poate face această operație în om decât numai Iisus Dumnezeul bolnavilor, așa cum a făcut-o cu orbul din evanghelie.

Amintiți-vă de fiul cel pierdut ce și-a risipit ochii sufletești ai credinței în noaptea tenebră a orgiilor. Dar râvnind după credința și vieța de odinioară și purificându-și orbirea prin lacrimi, Iisus îi ridică din noaptea orgiilor sale și îi redă vederea spirituală.

Amintiți-vă de slăbănogul de la scaldătoarea oilor, care de 38 de ani își pierduse vederea sufletească și tăria trupească și căruia Iisus prin sentința: „Ierta-te sunt păcatele tale“, desferecându-i ochii sufletești de pecingenea păcatelor îi redă pe lângă vederea sufletească și tăria trupească, înzdrăvenindu-l!

Amintiți-vă de femeia păcătoasă, amintiți-vă de cea adulteră, de Maria Magdalena și de toate Magdalenele! Amintiți-vă de toți aceștia și vedeți-i așa cum s'au apropiat dornici după lumina soarelui dumnezeesc. Toți aceștia au fost orbi cu sufletul. Toți aceștia au fost morți cu duhul. Slova Sfintei Scripturi e plină de mii și mii de oameni cari au orbecat în noaptea de păclă a patimilor, cari au trăit în orbire. Dar jinduind după lumina sufletească a credinței, Iisus îi ridică din nemernica lor orbire, îi scoate din miasmele de moarte al păcatelor și trece

prin dâșii torentul năvalnic al vederii și al renașterii spirituale, înălțându-i în lumina viu-făcătoare a duhului!

Și acum iubite cetitor să culegem amândoi din evanghelia de astăzi câteva unde de învățătură.

Și ce a mai covârșitoare undă de lumină este că Iisus Hristos trece și astăzi acea printre noi! Ce faci tu iubite creștine la trecere Sa? Oare strigi și tu strigătul orbului „Miluește-mă Iisuse Fiul lui Dumnezeu“, sau taci fiindcă te-a orbit păcatul?

Miluește-mă Iisuse Fiul lui Dumnezeu, strigătul acesta trebuie să răvășească toată ființa noastră, căci nu e numai strigăt ci e chemare, e rugă.

Colo undeva departe în această lume oarbă numai spalmodiază chemarea aceasta! Spalmodiază bubuit de tun și rafale de mitralieră. Oamenii acestei lumi se întreucid. Nu ești și tu din lumea aceasta oarbă?

Lumea este așa cum este
Și ca dânsa sutem noi

spune un poet :

Lumea este păcătoasă, gârbovă, slăbănoagă și oarbă
Și ca dânsa de păcătoși, gârbovi, slăbânogi și orbi

suntem noi.

De ne vom ridica din această lume cu strigătul orbului „Miluește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu“, Mântuitorul Iisus Hristos va trece și prin noi torentul năvalnic al vederii și al renașterii spirituale.

Preot Octavian Tursa.
Duhovnicul Academiei Teologice

POSTUL.

Postul este abținere pe un timp oarecare dela mai multe sau mai puține mâncări. Cu alte cuvinte postul se prezintă ca o abnegațiune temporală dela plăcerea mâncării.

Bătrânii noștri îl respectau, acomodându-i-se lui cu toată strictețea.

Ei posteau, nu doar că ar fi știut, că postul e o disciplină a igenei, că postul contribuie la eliminarea toxinelor îngrămădite în corpul omenesc, ci pentru că l-au ținut de un accesoriu al credinței.

Pe lângă credință a stat la baza postului și empiria, adică experiența credincioșilor, că postul aduce destindere, și face pe om mai curat sufletește.

Deci pentru a ajunge la un grad oarecare de curățenie sufletească postea enoriașul acela, îndeosebi înainte de a se împărtași, căci în

fața potirului nu se putea arăta, decât curat sufletește.

Că curățenia sufletească e condiționată de curățenie trupească, aceasta bătrânii noștri n'au prea știut-o, dar nici nu i-a interesat, pentru că ei — dupăcum zisei — țineau postul mai mult mânați de puterea credinței.

Lumea de astăzi și mai ales pătura de sus a societății noastre nu respectă postul. Abandonarea postului corespunde mentalității de acum.

În fața acestei stări, schimbate în comparație cu trecutul ne întrebăm, ce poate fi cauza, că în mod atât de simțitor s'a redus numărul celor ce țin peste an toate posturile, stabilite de rânduiala bisericii.

Nu alta, decât ireligiositatea, lipsa de credință, face pe oameni și cu deosebire pe cei înstăriți să pună mai mare pond pe mâncare, decât pe abținere.

De aceea nu scapă ei nici o zi, nici un prilej binevenit, fără să se îndoape cu fel și fel de mâncări grele de digerat și fără să lasă corpului timpul necesar pentru a se reculege.

Corpul unui astfel de om mândăcios lucrează ca și o mașină sub presiune înaltă și pe deasupra fără întrerupere. Urmarea e, că după o vreme de regulă se defectează vreun organ al corpului. E și firesc, ca organismul corpului pe urma mâncării fără cumpăt să se tocească înainte de timp.

Când un astfel de om simte inconveniente corporale, simte că nu mai poate mânca pe întrecute, aleargă desnădăduit la medic.

Medicul, care știe cu cine are de a face, îl bate pe piept, îl bate pe spate, îl pune în fața aparatelor sale medicale, îi analizează ce e de analizat și înainte de a-l porni pe drumul tabletelor și al injecțiilor, îi prescrie un regim strict în ale mâncării.

Mulțumit pleacă bolnavul dela medic, așteptând dela regimul acesta însănătoșirea sa.

Câte odată succede, ca corpul în urma regimului ținut să se normalizeze, de multe-ori însă prea târziu s'a ordonat regimul alimentar, încât nu mai poate salva sănătatea corpului, care corp e condamnat să tânjească toată viața.

Va zice cineva, că regimul alimentar în ultima analiză nu e altceva, decât ceea ce vulgul numește post și că între regim și post nu e nici o deosebire.

La prima vedere se pare, că cel ce vorbește așa are dreptate. Când însă cercetăm întrebarea mai de aproape ajungem la convingerea, că e mare deosebire între oamenii evlavioși, cari postesc mânați de puterea credinței și cei ce

numai la ordin medical se supun câine-câinește, unui regim alimentar.

Deosebirea e aceea, că până când cei dintâi din propriul lor îndemn își pun pornirea corpului lor o anumită stavilă, celor ce țin regim le trebuie o persoană mijlocitoare, în cazul de față medicul, care să le impună regimul, de vreme ce ei n'au atâta putere, ca din imboldul lor să o facă.

O altă deosebire esențială este, că postul — vorbind în limbajul de astăzi — era o măsură igienică preventivă, care menținea corpul sănătos, fără ca cel ce postea să-și fi dat seama despre această binefacere. Ce privește regimul alimentar, acela se aplică după ce boala a prins rădăcină și ca atare se prezintă ca o măsură terapeutică, adecă represivă.

Pe scurt: omul sănătos postește, cel bolnav ține regim.

Dacă ne vom întreba, de unde provine anomalia timpului de astăzi, nu putem răspunde decât că provine de acolo, că omul de astăzi, care se ține superior celui din trecut, nu posedă atâta tărie sufletească, ca el însuși să-și impună postul cât e sănătos, ci așteaptă să se îmbolnăvească, când apoi recurge la regimul alimentar, ca la un mijloc de salvare.

Aurel Moaca.

RECENZIE.

Pr. Ilarion V. Felea: Pocăința, Sibiu, 1939*

Cartea Păr. Ilarion V. Felea, e un studiu de documentare teologică și psihologică, publicată în Seria Teologică a cărților dela Sibiu. Lucrarea reprezintă teza de doctorat în Teologie. Din cuprinsul masiv al cărții, se vede grija deosebită de muncă stăruitoare a adunării unui material cât mai vast, discernământul atent în cele 443 pagini. Din citirea acestui studiu se poate desprinde clar, importanța ce o are în Biserica creștină Sf. Taină a Pocăinții. La nenumăratele studii ce le-a consultat Sf. Sa, se adaugă și experiența personală ce o pune în slujba duhovniciei de 12 ani. Ambele se întregesc minunat. O latură importantă este și documentarea pocăinței lămurite în cadrul soteriologiei creștine ortodoxe. Nu este neglijată nici istoria religiunilor, ajungând la concluzia, că pocăința face parte din miezul religiunilor, deci este o trebuință naturală a sufletului ome-

nesc. Mărturisirea păcatelor în religiile primitive și în religiile antice are un rol deosebit de important. Sf. Scriptură e utilizată la fiecare pas, deasemenea scrierile Sfinților părinți, în hotărârile sinoadelor ecumenice, în nenumăratele cărți de ritual ale Răsăritului creștin, și în fine în știința psihologiei și în experiența duhovnicilor. „Toate acestea ne vorbesc limpede despre însemnătatea sfințitoare a pocăinței, rânduită de Mântuitorul Hristos și de Biserică în cadru de virtute, de poruncă și de taină sfântă“. Deosebit de interesante sunt chestionarele ce le-a lansat Sf. Sa, diferiților călugări, preoți — oameni plini de experiența duhovniciei și răspunsurile ce le-au dat cu privire la felul cum trebuie făcută (pp. 323-394)

O latură de seamă este și accentuarea diferită a catolicismului și protestantismului cu privire la Sf. Taină a Pocăinței, căci „cu toată claritatea documentelor biblice și patristice, trebuie să mai facem constatarea: concepția catolică despre pocăință trage din cuprinsul lor unele concluzii contrare Scripturii și Predaniei patristice, iar cea protestantă și împreună cu ea cea a sectelor, nu se întemeiază pe documente obiective interpretate“, astfel erorile acestora sunt semnalate. Și, înfârșit „pocăința este și o necesitate religioasă și o binefacere morală pentru om și societate. Cea mai bună reformare a moravurilor se face în școala pocăinței, în scaunul mărturisirii. Viața oamenilor este plină de mizerii, de dureri și de suferinți ascunse. Păcatul este o experiență tristă, o neliniște continuă. Pocăința e mijloc și prilej de purificare a conștiinței și de reabilitare în har; de ruptură cu trecutul și de întoarcere la puritatea botezului. Pocăința e cea mai bună școală a renașterii morale și naționale“. Iată concluziile ce se desprind din lucrare. E împărțită în trei părți mari: I. Pocăința în soteriologia ortodoxă. II. Pocăința în concepția catolică și protestantă a mântuirii. III. Psihologia și experiența penitențială. Urmează concluziile, tabla textelor biblice (pp. 395-400), tabla analitică a materiei (pp. 406-429), tabla bibliografică (pp. 430-440), și un Curriculum vitae (441-443).

Lucrarea Păr. Ilarion V. Felea, e folosită de atât preoților, cât și intelectualilor. Ea înfățișează problema în întregimea ei. Materialul documentar e vast și variat, se poate citi ușor. Studiul dogmatic-moral despre „Pocăință“ al Păr. Ilarion V. Felea, face parte din lucrările serioase ale tinerilor noștri profesori dela Academii de Teologie, cari desțâlănesc ogorul greu al cercetărilor teologice.

Prof. Constantin Rudneanu.

*) Prețul Lei 175.

Din scrierile Părintelui Irineu.

De: Pr. Ioan Nicorescu.
(Continuare)

„Și această jertfă e curată și se aduce numai de Biserică, Creatorului cu mulțumită, jertfă din lucrurile create de Dânsul. Jidovii nu jertfesc, pentru că mâinile lor sunt pline de sânge și n'au primit Cuvântul lui Dumnezeu, că Dumnezeu se jertfește¹⁾“.

„Dar nici sinagogile ereticilor“. „Jertfa Bisericii, pe care a vestit-o Dumnezeu, ca să i se aducă Lui în toată lumea, una ca aceasta e curată, plăcută și primită de Dumnezeu²⁾“.

Irineu se exprimă aspru despre cei ce agită la desbinări în Biserică. „Judeca-va (Hristos, Dumnezeu-omul), dar și pe urzitorii desbinărilor cari nu iubesc pe Dumnezeu, grijindu-se numai de interesele lor, nu însă de unitatea Bisericii și pentru neînsemnate și momentane îndemnuri, tale și împărtășc marele și minunatul Corp al lui Hristos și de ar sta în puterea lor, l-ar omori; cari vorbesc de pace și înscenează război, ceice în adevăr muște fiind înghițesc cămila“. (IV. c. 33 n. 8).

9. PĂRERI INDIVIDUALE ALE LUI IRINEU.

Pe cât de precis și genial a apărut Irineu învățătura Bisericii, pe atât întimpinăm la dânsul unele păreri individuale, cari nu corespund întocmai învățăturii Bisericii, ba diferind și de doctrinele părinților. La aceste păreri se însiră următoarele:

a) Primii oameni ar fi fost creați în vârstă necoaptă. (III. c. 22 n. 4). b) Hristos ar fi fost de 40 de ani. (II. c. 22 n. 5; Cf. n. 3). c) Cei drepti după înviere vor petrece în fericire cu Hristos în împărăția Sa de pe pământ (Chilianism). El se provocă pentru aceasta la învățătorul său Papia, la profețiile prorocilor și la Cuvântul Domnului, că nu va mai bea din rodul viței, până în ziua aceea când va bea întru împărăția Tatălui Său³⁾ (V. c. 30-37; Matei, 26, 29). d) Fiii lui Dumnezeu (I. Moisi, 6. 2) sunt îngerii cei căzuți, e) semnificativă e părerea, că numai martirii se vor bucura de vederea feței lui Dumnezeu; sufletele celorlalți drepti vor merge într'un loc necunoscut, unde vor sta până la înviere și numai după aceea vor vedea fața lui Dumnezeu. Baza părerii sale este exemplul lui

1) Non enim receperunt, Verbum, quod offertur Deo. IV c. 18 n. 4.

2) L. c. n. 1 Hopfenmüller, s. Irenäus de eucharistia ut sacramento et ut sacrificio. Bamb. 1867 In ce privește taina mărturisirii, Irineu face pomenire despre mai multe cazuri, că penitenții ar fi făcut mărturisiri de păcate în taină și publice. Lib. I. c. 6 n. 3 c. 13 n. 5 și 7 vezi Massuet dissertet. III. art. III. Migne, p. 322 sqq.

3) Kirchner, die Eschatologie des Irenäus.

Hristos, al cărui suflet deasemeni a petrecut un timp în locul de așteptare al morților (înaintea iadului). Părintele Irineu crede în trei stațiuni, locuri de așteptare, prin care trebuie să treacă cel drept până ajunge să se bucure de vederea feței lui Dumnezeu: 1. Locul nevăzut, unde sufletele se bucură de petrecerea cu Hristos, unde stau până la înviere. 2. Raiul pământesc, sau împărăția mesianică, unde împreunăți cu corpurile înviate, iarăș vor stăpâni pe pământ cu Hristos cel înviat în mărire și plăcere spirituală. 3. *Împărăția cerească*, unde se bucură pururea de vederea feței lui Dumnezeu. Fiecare treaptă, sau stațiune, e pregătitoare celei ce urmează (V. c. 31-36). Aceste păreri individuale, precum și altele despre care numai facem amintire, aceste toate se pierd în fața espunerii credinței creștine și apologia părintelui Irineu, și nu pot arunca nici cea mai mică umbră asupra activității sale de părinte bisericesc. (Möhler, p. 393; Migne, p. 377 sqq). (Sfârșit)

ȘTIRI

Distincție. La sărbătoarea Marelui Ierarh Nicolae P. S. Părinte Episcop Vasile a aflat de bine a face o bucurie colaboratorului nostru preot *Nicolae Valeanu* din Cornea distingându-l cu brâu roșu. Ne bucură sincer această distincție a unui vechiu colaborator și vrednic slujitor de altar. Felicitări!

Miercuri 29 Noembrie, orele 6 p. m. Cohorta „Frontului Național Studentesc“ dela Academia noastră teologică, a comemorat, în ședința publică festivă, memoria Mitropolitului Șaguna.

În fața unei asistențe selecte, în care remarcăm pe aproape toți șefii autorităților civile și militare, precum și ai școlilor și majorității instituțiilor din localitate, se desfășoară un program bogat și bine executat.

Ședința e deschisă de studentul Teodor Panciovan anul IV, secretarul secției științifice a cohorței, care, prin cuvinte bine simțite, arată ideologia F. N. S., felul cum au înțeles studenții acestei academii să se încadreze în această mișcare și rostul românesc și creștinesc al sărbătoririi comemoratului.

Corul studenților, condus de Iosif Iorga, anul IV execută apoi „Imnul marelui Andrei“ de A. Cunțan, după care urmează conferința studentului Gh. Mitrică, anul III: „Șaguna ca principe al bisericii ortodoxe din Ardeal“. Într'o formă aleasă conferențiarul reușește să înfățișeze pe Șaguna în toată marea și splendoarea de salvator providențial al bisericii și neamului în cea mai critică epocă a istoriei, justificând titlul conferinței prin felul idealist în care a reușit să creioneze personalitatea marelui Mitropolit, înfățișându-l într'adevăr într'o lumină de „principe“ al bisericii.

În punctul următor e viu aplaudat concertul religios „Ție“ de I. Vorobchievici. La fel și recitarea studentului T. Panciovan „Inchinare memoriei strămoșilor“ compilată după Z. Bârsan.

Se execută apoi „Imn către noapte“ dublu-quartet vocal de Bethoven, „Cine m'audă cântând“ de T. Brediceanu, solo de bass, cântat de studentul Petru Martin anul II și după „Adusu-mi-am aminte“, cor de C. Porumbescu, studentul T. Panciovan mulțumește On. public pentru participare, încheind ședința cu urări pentru Majestatea Sa, iar corul studenților întonează Imnul Regal.

† **Preotul Petru Danescu** din Bârliște, încărcat de povara celor 78 de ani dintre cari 55 au fost dăruți servirii Domnului, a răposat și a fost înmormântat acum o lună, la Praznicul SS. Arhangeli Mihail și Gavril. Zidirea bisericii din Bârliște, împodobită cum nu e alta; stranele pline de cântăreți, înzestrarea parohiei cu un dispenzar, sunt realizări pe îndelete, dar vrednice cu deosebire pentru un preot care nu și-a trămbițat meritele...

Înmormântarea, cu soborul celor șase preoți în frunte cu par. protopop tractual și cu afluența creștinilor satelor din jur a fost cel din urmă onor pământesc pentru sluga vrednică a Domnului Dumnezeu. El să-l așeze pe robul Său între cei aleși ai Săi!

Danie pentru Școala de Cantori. Ca să eternizeze memoria bunului său părinte și înaintaș preotul nostru Gheorghe Danescu din Bârliște a daruit pe seama școlii noastre cantorale suma de 1000 Lei. Bunul Dumnezeu să însemne în cartea vrednicilor această frumoasă faptă creștinească a preotului nostru!

Predici în Catedrală. Odată cu intrarea în Postul Nașterii Domnului predicile în Biserica noastră Catedrală au trecut pe primul plan, ținându-se regulat în Dumineci și sărbători pentru a câștiga pe creștinii dreptcredincioși pe seama împărăției lui Iisus Hristos care vine prunc nevinovat între noi.

Au predicat până acum următorii preoți:
Protos. *Dr. Laurentiu Busuioc*, Duminecă în 19 Nov.
Preot *Gheorghe Vior*, Marți în 21 Noemvrie.

„ *Dr. Petru Rezuș*, Duminecă în 26 Noemvrie.

„ *Octavian Tursa*, Duminecă în 3 Decemvrie.

„ *Traian Lazăr*, Miercuri în 6 Decemvrie.

Salariile preoțești pe luna Noemvrie a. c. au fost ridicate dela Stat și se lichidează în orele de oficiu.

Notă oficială

Nr. 6457 B ex 1939.

Toți preoții cari până la 31 Martie 1940 împlinesc 5, 10, 15 și 20 ani de serviciu preoțesc, cu începere dela 1 Aprilie 1940 sunt îndreptățiți la câte o nouă gradație.

În urmare, toți acești preoți să-și înainteze cererile pentru încuviințarea noii gradații până cel mult la 31 Decemvrie a. c.

Cererile se vor înainta pe cale ierarhică, adică prin Oficiile protopopești, având să se anexeze la ele cuvenitele certificate despre toți anii de serviciu, eliberate de către Oficiile protopopești în drept și timbrate în regulă.

Cererile intrate după terminul de 31 Decemvrie a. c. precum și cele ajustate cu certifi-

cate de serviciu netimbrate sau timbrate insuficient nu se vor lua în considerare și preoții respectivi nu vor fi trecuți pe tabloul celor îndreptățiți la câte o nouă gradație.

Caransebeș, la 10 Noemvrie 1939.

Episcopul :

† **VASILE**

Consilier referent:

Romul G. Ancușă.

Familia Popescu și Novacoviciu, mulțumește din suflet Prea On. Domn protopresbiter Iosif Câmpian și preoților slujitori, precum și tuturor acelor cari prin scris și prezență au luat parte la marea durere încercată prin pierderea scumpului și neuitatul lor părinte, străbunic și socru

Preot NICOLAE NOVACOVICIU
din Gârboveț.

Concurs

pentru locurile vacante de preoți militari.

În ziua de 15 Ianuarie 1940 va avea loc în localul Școlii de aplicații din București concursul pentru ocuparea a 9 locuri vacante de preoți militari activi cu gradul de căpitan.

Comisiunea de examinare este sub președinția P. S. Dr. Partenie Ciopron, Episcopul Armatei.

Candidații vor înainta până la 10 Ianuarie 1940 Inspectoratului Clerului Militar următoarele acte :

a) Extractul de naștere din care să se constate că nu este mai mare de 35 de ani.

b) Actul de studii, din care să se constate că posedă licența sau doctoratul în teologie, sau diploma unei Academii sau Institut teologic, care are la bază seminarul sau bacalaureatul.

c) Certificatul eliberat de Chiriarhul respectiv, prin care să se constate că este hirotonit preot și că are o practică de păstorire de 3 ani și o bună purtare.

d) Avizul favorabil al P. S. S. Chiriarhului respectiv.

e) Declarația autentificată de tribunal sau judecătorie prin care candidatul se obligă a servi armata 9 ani neîntrerupți.

f) Un certificat că este cetățean român.

g) Odată cu cererea de înscriere la concurs, candidații vor înainta recipisa dela Administrația Financiară pentru plata sumei de 1000 (Un mie Lei) pe seama Inspectoratului Clerului Militar, ca taxă de examen.

Examenul va costa dintr'o probă scrisă și una orală din : Istoria Românilor, Geografia României, Istoria Literaturii Românilor, Organizarea Armatei și Higiena.

Orice alte informațiuni, se pot cere dela *Inspectoratul Clerului Militar din Alba-Iulia.*

Concurs

Nr. 421. 1939.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3167 B. ex. 1939 din 20 Maiu 1939 se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de preot la parohia I-a de clasa I-a din comuna **Jebel**, protopresbiteratul Buziașului.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în estensiune de 33 jugh.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Bir parohial nu este.
4. Casă parohială nu este.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preotești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa I-a precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din comuna Jebel prin Prea Onoratul Oficiu Protopopesc al Buziașului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea Onoratului Domn Protopresbiter tractual în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Jebel, din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Octombrie 1938.

Președinte, L. S. Secretar,
Liviu Surlașiu Ioan Craia
 paroh ort. rom. paroh ort. rom.
 În conțelegere cu Oficiul protopopesc
 Buziaș la 4 Octomvrie 1939.

Ioan Geșea
 protopresbiter.

Nr. 5754 B. ex. 1939.

Acest concurs se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3028 B ridicat și la valoarea de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 22 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Noemvrie 1929. — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 10 Octomvrie 1939.

3—3

Episcopul:
 † VASILE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3169 B. ex. 1939, din 20 Mai a. c. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia vacantă din Mocerîș, de clasa II-a din comuna **Mocerîș**, proto-

presbiteratul Mehadia, devenită vacantă pe urma pensionării preotului Petru Suciu.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jughere.
2. Birul parohial uzitat.
3. Venitele stolare uzitate.
4. Casa parohială cu grădina și supraedificiile economice necesare.

II. Indatoriri:

Preotul ales este obligat a-și împlini toată datorințele preotești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Mocerîș prin Prea On. Oficiu Protopopesc al tractului Mehadia.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabilă încunoștințarea a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sfânta biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Mocerîș, din ședința consiliului parohial ținută la 20 Iulie 1939.

Președinte: L. S. Secretar:
Pr. Nicolae Bihoiu Vichentie Negru
 adm. parohial

În conțelegere cu Oficiul protopopesc.
 Orșova la 16 Septemvrie 1939.

I. Câmpian
 protopop.

3—3

A APĂRUT

N O U

Calendarul Românului

pe anul bisect
 dela Hristos **1940**

se află spre vânzare la:

Librăria Diecezană
 din Caransebeș cu **18**
 prețul de **LEI: 18**